

Въ музиката тя ще бжде по близко до Шопена, а въ живописъта—до Рафаела.

Жена мъчно ще играе роли, каквито играе Конрадъ Вайдтъ, нито пъкъ мъжъ ще може да играе трагизъмъ съ нѣжността на Сара Бернардъ.

Въ всѣки случай, всичко това не прече, нито на еднитѣ, нито на другитѣ да бждагъ гениални.

*

Ако възприемемъ твърдението на нѣкои учени, че гениятъ е излишъкъ отъ полова енергия и че цѣлиятъ човѣшки прогресъ се движи около пола не е мъчно да се разбере, защо всички гениални мъже сж имали по една жена вдѣхновителка. И тукъ вече, въ историята на творчеството, ролята на жената—вдѣхновителка е много по голѣма отъ тази на творецъ.

Тази роля на жената при формирането на гения е много хубаво описана отъ Джекъ Лондонъ въ неговия биографиченъ романъ Мартинъ Иднъ. Мартинъ Иднъ, беденъ неукъ момъкъ, се влюбва въ Рутъ богата високообразова мома. За да я спечели, той инстинктивно се стреми къмъ интелектуалната висота, на която стои тя и така работейки надъ своето самообразование, като изучава Спенсера и др. голѣми автори, той започва да твори и става гениаленъ писателъ заради нея. Преди, обаче, да бжде признатъ за писателъ той работи най черна работа и дори гладува. Рутъ, подъ влиянието на обществени предразсѣдци, скъсва връзкитѣ си съ него. Веднага творчеството на Мартинъ Иднъ спира. Но именно, когато той е спрѣлъ да твори иде славата. Той е признатъ за голѣмъ писателъ и неговитѣ съчинения претърпѣватъ нѣколко издания. Той вече не гладува, защото паритѣ валятъ като дъждъ. Вчерашнитѣ присмехулци му устройватъ обяди. Дори Рутъ, надвила гордостъта, го моли за прошка. Той не ѝ се сърди, но въ него има нѣщо умрѣло. Той разбира, че онази Рутъ, която е боготворилъ не е била живата Рутъ, а друга една Рутъ—идеалъ, плодъ на неговото въображение. Той